

πόλυσις τῆς θείας λειτουργίας μὴ γένηται πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Ὅθεν παρεκλήθην λίαν φιλοφρόνως ὑπὸ σύμπαντος τοῦ δεξιῦ χοροῦ νὰ διεξέλθω τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν τοῦ Ἀγίου τῆς ἡμέρας. Ὅτε ἦλθεν ἡ ὥρα, αἱ μοναχαὶ πᾶσαι διὰ μιᾶς, ὡς δι' ἐλατηρίου, ἐκάθησαν χαμαὶ, ἐκάστη παρὰ τὸ ἐαυτῆς στασίδιον, στηρίζουσαι τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων. Ἄκρα ἡσυχία καὶ σιγὴ ἐν τῷ ναῷ, παρὰ δὲ τὰς παρακλήσεις τῶν μοναχῶν, ἵνα καὶ γὼ καθίσω, ἔμεινα ὀρθιος, πρὸ αἰωρουμένης λυχνίας καὶ ἡρξάμην βραδέως, τῆς ἀναθεθείσης μοι ἀναγνώσεως. Ὁ ἅγιος τῆς ἡμέρας ἔτυχεν ὦν θῆλυς. Σεβόμενος τὴν ἀρετὴν, ἣν αἰδῶ ὀνομάζομεν, διότι ἴσως ποτὲ ἀναγνώσθωσιν αἱ γραμμαὶ αὗται καὶ ὑπὸ σεμνῶν καὶ ἀθῶων, παραλείπω ὅσα ἡ ἀνάγνωσις ἐκείνη ἐφάνέρωσέ μοι, ὦν ἕνεκα ἄχρισ ὁστέων ἐρίγησα. Ἀγνοῶ μὲν τίς ὁ κατακριτέος, τῶν αἰώνων ἡ ἀμάθεια, ἡ τῶν ὀλίγων ἀγυρτῶν ἡ φανατικῶν ἡ κακία, ἥτις ἠθέλησε νὰ ἐμπαίξῃ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα, γελῶσα ἐπὶ τῇ μωρίᾳ τῶν πιστῶν, λέγω ὅμως τοῦτο, ὅτι τοιαῦται ἀκολουθαίει ἡ ἀναγνώσις ἐν μοναῖς θηλέων διαφθείρουσι τὰς ἐν αὐταῖς κλειομένας τυφλὰς τὴν ψυχὴν καὶ πᾶν ἄλλο ποιοῦσιν αὐτὰς, ἡ ἀγία, σεσωσμένας τῶν κοσμικῶν ἀμαρτιῶν. Ἀναγινώσκων τὸ συναξάριον ἐκεῖνο ἐφλεγόμην τὰς παρειάς, διότι ἐν μέσῳ τῷ ναῷ ἡναγκαζόμην ν' ἀπαγγέλλω ἀληθῶς ἄρρητα ῥήματα. . . . Ταχέως αὐτὰ παρῆλθον, ἐπίτηδες παραλείπων πολλά. Τὴν σύγχυσίν μου δὲ ταύτην κατανοήσασαι καὶ αἱ μοναχαὶ, ἡδὺ ἐπ' ἐμοὶ ἐγέλασαν, καίτοι μίαν τις αὐτῶν εἰλικρινῶς μοι εἶπε.

Παιδί μου, καὶ ἡμεῖς ἀπὸ αὐτὰ τὰ βιβλία πονηρευόμεθα!

Πόσον ἀληθὴς ἡ ἐξομολόγησις αὕτη! Πολλάκις ἡ ἀμάθεια βάλλει καὶ πονηρὸν στεναγμὸν ἐπὶ τῇ καταπίσει αὐτῆς! . .

Περατωθείσης τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ὁσιοτάτου ἐκείνου βιβλίου, ἡρξάτο ὁ ὀρθρος· ἐπειδὴ δὲ ἤρесе, ὡς ἔλεγον, ἡ ἀνάγνωσις μου, παρεκλήθην νὰ εἶπω καὶ τὸν *ἐξάψαλμον*. Μετὰ πόσης μυχίας συγκινήσεως ἐξεφώνησα τὰς ὑψηλὰς θαυδιδικὰς στροφάς. Οὐδὲν θυμοτερέστερον καὶ κατανυκτικώτερον, ἢ ἡ ἀπαγγελία καὶ ἀνάγνωσις τοιαύτης ποιήσεως, ἐν μέσῳ ναοῦ, νυκτερινοῦ σκότους, μελανειμόνων μοναχῶν, αἵτινες, καίπερ ἀπαίδευτοί, εἶνε ὅμως ἄνθρωποι, εὐσεβεῖς καὶ πιστοὶ τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ! . . . Διανεμηθέντος τοῦ ἀντιδώρου ὑπὸ τῆς νεωκόρου, τὸ μνημόσυνον ἐγένετο ἐπὶ τοῦ κοινωτικοῦ, ἡ δὲ ἡγουμένη, κατὰ τὸ μοναστηριακὸν ἔθος, προσέταξε ταῖς μοναχαῖς νὰ εἰπωσιν ἐπὶ τοῦ κομβολογίου δεήσεις τινὰς ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων. Οὕτως ἐπερτώθη ἡ πικρυχίς. Τὰ κόλλυθα διενέμοντο ἤδη τοῖς ἐν τῷ ναῷ συνεληθούσι, ὅτε ὁ ἥλιος διὰ τῶν ὀπισθεν τοῦ ἀριστεροῦ χοροῦ ὑάλων διηκόντιζεν ἡδέϊας καὶ θελκτικὰς ἀκτῖνας. Λυχνίαι, κίονες, πολυέλαιοι διὰ μιᾶς κατεχρυσώθησαν, βίπτοντα ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι τοῖχου ἰδιοτρόπους σκιὰς. Τὰ κηρία ἱλαρώτερον ἐρεγγυόβουν, λουόμενα ἐν τῷ ἡλιακῷ φωτί. . . Ἡ ἡγουμένη, κάτω νεύουσα, προεπορεύετο, εἰποντο δὲ αἱ βραδέως βαίνουσαι καὶ κύπτουσαι μοναχαί. Ἡδέως μελαγχολῶν, ἡσθάνομην ἐμαυτὸν ἐλαφρότα-

τατον μετὰ τὴν σεμνοπρεπῆ ἐκείνην ἀπόλυσιν, ἄσμενος δὲ ἐθεώρουν ἐκχεομένας εἰς τὴν λιθόστρωτον αὐλὴν τὰς πολλὰς καὶ μελανεῖμονας ὑψηλὰς καὶ βραχεῖας, νεαρὰς καὶ πρεσβυτιδας μοναχὰς, ψιθυρίζουσας μὲν πολλὰ καὶ ἄλλα, στρεφούσας δὲ τὰ βλέμματα πρὸς τὸν νέον ξένον, ὃς τοσαῦτα καλὰ αὐταῖς ἀνέγνω! . . . Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐθεᾶτο μεγάλην τινὰ ἐταιρίαν, σοβαρῶς ἐξερχομένην τῶν αἰθουσῶν αὐτῆς, μετὰ μακρῶν σύσκεψιν περὶ τοῦ πρακτέου. .

Τυχόντες πάλιν ἱκανὰς καὶ φιλόφρονας περιποιήσεις παρὰ τῇ ἡγουμένῃ, εἵπομεν τινὰ περὶ τῆς τελετῆς, κατεκρίνομεν τὰ συναξάρια καὶ ἀπεχαιρετίσαμεν εὐχαριστοῦντες.

(ἀκολουθεῖ)

Η ΠΑΡΑΦΡΩΝ ΓΡΑΙΑ

I.

Ἡ Ἑλένη ἦτο χήρα. Ἦτο ὅμως εὐτυχὴς διότι εἶχε δύο καλὰ τέκνα διὰ τὰ ὁποῖα πάντοτε ἐκαυχᾶτο. Ὁ Γεώργιος ἦτο, ὡς ἔλεγε, καθ' ὅλα ὅμοιος τοῦ μακαρίτου πατρός του, τοῦθ' ὅπερ ἐπηύξανε τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην τῆς ἡ Μαρίας τῆς, νεάνις ἤδη δεκαπενταετίς, ἐπέσυρε τὰ φθονερὰ καὶ πλήρη ζηλοτυπίας βλέμματα τῶν ὁμηλικῶν τῆς παρθένων καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν παλληκαρίων τοῦ χωρίου ἕνεκα τῆς ἐκτάκτου ὠραιότητος αὐτῆς. Ἡ χήρα ἦτο εὐτυχὴς καὶ ὁμοῖως! .

Μεταξὺ τῶν θερμῶν θαυμαστῶν τῆς ὠραίας θυγατρὸς τῆς ἦτο καὶ ὁ Κώστας, ὅστις ὄχι μόνον θαυμασμὸν ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι ἡσθάνετο διὰ τὴν Μαρίαν. Αὐτὸς πάντοτε, ὅσάκις ἐξήρχετο μετὰ τῆς μητρὸς τῆς διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἢ εἰς τοῦ θείου τῆς, παρουσιάζετο ἐμπρὸς τῆς αὐτὸς τὴν συνήντα τυχαίως ὅταν ἐπέστρεφεν ἐκ τῶν ἀγρῶν.

Ἡ Μαρία ὅμως ἡδιαφόρει πάντοτε δι' αὐτόν, διότι ἡ καρδία τῆς ἀνῆκεν εἰς ἄλλον. Ὁ εὐτυχὴς ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο Ἀλέκος.

Ὁ Ἀλέκος ὄχι μόνον ἦτο ὠραίος ἀλλὰ καὶ φρόνιμο παλληκαρί καὶ μά λιστα ὁ καρδιακὸς φίλος τοῦ ἀδελφοῦ τῆς νεάνιδος Γεωργίου.

Ὁ Κώστας ἔβλεπεν ὅτι ἡ Μαρία πολὺ ψυχρῶς πρὸς αὐτὸν προτερέετο καὶ ὅτι ὁ Ἀλέκος ἐσύχναζε πάρα πολὺ εἰς τὸν οἶκον τῆς χήρας. Συνδιάσας λοιπὸν τὰ δύο ταῦτα φαινόμενα συνεπέρανε ὅτι εἰς μάτην ἐκοπίζε. Πράγματι κατὰ τὰς συχνὰς ἐπιτιμῆσεις τὰς ὁποίας ἔκχευεν ὁ Ἀλέκος ὡς φίλος τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας οἱ δύο νέοι εὗρον εὐκαιρίαν ν' ἀνταλλάξωσι τὰς καρδίας των.

Κατασκοπεύσας λοιπὸν τὸν Ἀλέκον ὁ Κώστας εἶδε μετὰ τινὰς ἐξετάσεις ὅτι δὲν ἠπατήθη καὶ ἐλυπήθη διὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν σκέψεών του. Ἡ λύπη του ὅμως δὲν διήρκεσε πολὺ. Σκεφθεὶς ἐπ' ὀλίγον ἔλαβεν ἀπόφασιν σταθεράν.

Αἱ στιγμιαῖαι ἀποφάσεις εἶνε ἡ ἡρωϊκαί, ἀγαθὸν ἐπιφέρει. σαι ἀποτέλεσμα, ἡ κακὴ καὶ ὀλέθρια.

Ὁ Κώστας εἶχε ταπεινὸν χαρακτῆρα, ἐπομένως ἡ κακὴ

φύσις του δὲν ἠδύνατο εἰς τοιαύτην περίστασιν νὰ παραγάγῃ καλὸν τι. Ἐλαβε λοιπὸν ἀπόφασιν βδελυράν.

Ἵνα ἀπομακρύνῃ τὸν Ἀλέκον ἐκ τοῦ οἴκου τῆς χήρας καὶ διαχωρίσῃ οὕτως αὐτὸν τείνοντα νὰ ἐνωθῇ δι' ἱεροῦ δεσμοῦ μετὰ τῆς Μαρίνας, πλησιάζει αὐτὸν ὡς γνωστὸς γνωστόν, τὸν ὀνομάζει φίλον καὶ ἡμέραν τινὰ τὸν προσκαλεῖ εἰς συμπόσιον, ὅπερ ἔδιδεν εἰς τινὰς φίλους του.

Ἐκεῖ ἀφ' οὗ ἐμεθύσθη καὶ ἀπέβαλε τὸν πέπλον τὸν ὑποκρύπτοντα τὸν καταχθόνιον σκοπὸν του, ἤρχισε νὰ ἐξεμῇ βαναυσολογίας. Οἱ φίλοι του, ὅμοιοι τῷ προέδρῳ των, ὑπεδαύλισαν τὴν πρὸς τοῦτο κλίσιν του. Εἰς δ' ἐξ αὐτῶν τῷ προέτεινε νὰ τοῖς διηγηθῇ τὰς ἐρωτικὰς του ἐπιτυχίας.

Εὖρεν ὅ,τι ἐζήτει.

— Ἄ! εἶπε, δὲν ἔχω πολλὰς τοιαύτας. Ἡ μόνη μου ἐπιτυχία εἶνε αἱ σχέσεις ἃς ἔχω μετὰ...

— Μὲ ποίαν;

— Μὲ μιὰ.

— Λέγε δὲ καὶ μὴ μᾶς παιδεύης.

— Μετὰ τῆς Μαρίνας.

Καὶ τότε ἐζήμεσε ὅ,τι τερατῶδες καὶ βδελυρὸν ἐκρυπτεν ὁ Ἄδης—ἡ ψυχὴ του.

Ὁ Ἀλέκος, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ οὐδὲν τούτων ὠργίσθη καὶ ἠγέρθη ὑπερήφανος ὅπως διαψεύσῃ τὸν συκοφάντην. Ὅλοι ἐστράφησαν πρὸς αὐτὸν περίεργοι καί, ἀφ' οὗ τὸν ἤκουσαν ἐξαίροντα τὰς ἀρετὰς τῆς παρθένου, ἀνεκάγχασαν μιμηθέντες τὸν Κώστα.

— «Τί νὰ σοῦ πῶ παλληκάρι μου, τῷ εἶπεν οὗτος εἰρωνι. κῶς, πολὺ καλὰ θὰ κάμῃς νὰ πάρῃς ἕνα τόσο τιμημένο κορίτσι· τί πειράζει ἂν εἶχα κ' ἐγὼ μιὰ φορὰ σχέσεις μ' αὐτή;»

Ὁ Ἀλέκος ἀνεχώρησε μανιώδης ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ εὐρὼν τὸν Γεώργη,

— «Ἀδελφέ, Γεώργη, τῷ εἶπεν, ἡ τιμὴ τῆς οικογενείας σου καὶ ἡ ἰδική μου κινδυνεύει». Καὶ τῷ ἐξέθεσε ὅσα ἤκουσε.

Μετὰ ἐν τέταρτον οἱ δύο φίλοι εὐρέθησαν εἰς τὸν κῆπον.

Οἱ συμποσιάζοντες ὑπεδέχθησαν αὐτοὺς μετὰ δυσκολίας, ἐθορυβήθησαν πάντες καὶ ὠχρίασαν ὅτε εἶδον ὠχρὸν τὸ πρόσωπον τοῦ Κώστα, ὅστις ἐγνώριζε καλῶς τὸν Γεώργη.

— «Καλῶς τὸν Γεώργη, κάθησε πλησίον μας», ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ εἰς ἐξ αὐτῶν, πλὴν μὲ βλέμμα, βλέμμα ὑπερήφανον καὶ περιφρονητικὸν ὁ ἀδελφὸς τῆς Μαρίνας τοὺς ἐκεραυνόβόλησεν.

Σιγὴ βαθεῖα ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα ἠκολούθησε.

Τέλος, ἡ ἐνδόμυχος ταραχὴ ἐκείνων καὶ ἡ ὀργὴ τοῦ προσβληθέντος ἀδελφοῦ καὶ μνηστῆρος ἐξερράγησαν εἰς ἀντεγκλήσεις, ὕβρεις καὶ τέλος εἰς πιστολισμούς, ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων ἦτο ὁ φόνος τοῦ Γεώργη ὑπὸ βολῆς βληθείσης ὑπὸ τοῦ Κώστα, ὁ τραυματισμὸς διὰ μαχαίρας τοῦ Ἀλέκου καὶ ὁ φόνος τοῦ Κώστα ὑπὸ τοῦ τελευταίου, ὅστις ἄμα ἰδὼν νεκρὸν πεσόντα τὸν φίλον του ἐπέπεσε μανιώδης καὶ ἐνέπηξε τὴν μάχαιράν του εἰς τὸ στήθος τοῦ δολοφόνου καὶ συκοφάντου.

II

Ἡ Μαρίνα, μαθοῦσα τὴν ἐκσφενδονισθεῖσαν κατ' αὐτῆς ὕβριν, τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ τὸν τραυματισμὸν τοῦ Ἀλέκου, ὅστις συλληφθεὶς εἶχε ἤδη ριφθῇ εἰς τὰς φυλάκας ὡς φονεὺς τοῦ Κώστα, ἠσθάνθη συστελλομένην τὴν καρδίαν τῆς καὶ ἔπεσεν λειπόθυμος.

Νεάνις ἀδύνατος ὡς ἄνθος δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθέξῃ εἰς τὴν τόσῃ αἰφνιδίως ἐνσκήψασαν θύελλαν καὶ ἔκλινε, θραυσθέντος τοῦ λεπτοῦ στελέχους τῆς ὑπάρξεώς της. Ἡ ψυχὴ τῆς ἀπέπτη αὐθαρρὲ πρὸς τὸν οὐρανὸν ὡς ἦτο ἄγνὸν καὶ ἄσπιλον τὸ σῶμά της, σῶμα ἀγγελικόν.

Ὁ Ἀλέκος ἔμεινεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀσθενὴς καὶ ὀλίγου δεῖν συνώδευε τὸν φίλον του καὶ τὴν μνηστῆν του ὅτε ἤκουσε τὸν θάνατον τῆς τελευταίας. Δὲν ἀπέθανεν ὅμως ὁ χρόνος ἐθεράπευσε καὶ ἐπούλωσε τὰς σωματικὰς του πληγὰς ὡς καὶ τὰς ψυχικὰς. Ἄν ὅμως ἡ νεότης του τὸν ἀφήρπασεν ἐκ τῶν ὀνύχων τοῦ θανάτου, δὲν ὑπερίσχυσε ὅμως καὶ τῆς καρδίας του. Ὁ μνηστὴρ τῆς Μαρίνας ἔμεινεν ἐπὶ ζωῆς πιστὸς μνηστὴρ τῆς.

Ἡ δὲ ἀτυχὴς χήρα;

Καταληφθεῖσα ὑπὸ σφοδρᾶς μελαγχολίας καὶ ἐν ἑαυτῇ τῆς μισανθρωπίας τὸ πάθος ἀναπτυχθὲν μετ' ὀλίγον κατήνησε παράφρων καὶ μετεφέρθη μετὰ τινὰ χρόνον εἰς τὸν ἐν Τήνῳ ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας· ἀλλ' ἡ ἀτυχὴς, παράφρων ἤδη προῦκχλει τὸ δάκρυ τῶν συμπαθῶν καὶ τὸ μειδιάμα τῶν ἀναισθητῶν, πολλάκις ἐγέλα θορυβῶδως καὶ ἔχαιρεν ὅποτε ὁ κῶδων τοῦ ναοῦ κρούων πενθίμως ἀνήγγελλε τὸν θάνατον προδότου τινὸς τοῦ κόσμου τούτου.

Ὅτε δὲ πάλιν κυριευομένη ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς μισανθρωπίας ἐκλείετο εἰς τὸ ἰδιαίτερόν της δωμάτιον χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ ποτὶς ἐπὶ ἐβδομάδα καὶ πλέον. Ἐκεῖ μόνη προσήχετο κ' ἔψαλλεν ὅ,τι ἐγνώριζεν ἢ δὲν ἐγνώριζεν, ἐβλασφήμει, ἔκλαιε προσβλέπουσα πάντοτε τὴν ὀπὴν τῆς κλειδονιδῆς τῆς θύρας τῆς ἵνα μὴ τις παρατηρεῖ αὐτήν. Ὅσάκις κατεῖχετο ὑπὸ τῆς μακίας τῆς δὲν ἤκουε τις φωνὴν ἀνθρώπου ἀλλ' ἀνάρητους γρυλισμούς. Ὅταν ὅμως κατεπραῦνετο καὶ ἐνεθυμεῖτο τὰ νεκρὰ τέκνα τῆς, ἐπεθύμει τὸν θάνατον ὅπως ἐπνίδῃ αὐτὰ ἐκεῖ ὅπου ἐν τῷ οὐρανῷ ἐφαντάζετο, περιπαθῶς καὶ μελαγχολικῶς ἔψαλλε.

Ὡ Παναγία Δέσποινα καὶ τοῦ Χριστοῦ μητέρα!

Τὴν χάριν σου παρακαλῶ καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα·

Ὅταν κοντίν' ἡ γλῶσσά μου καὶ θαμπωθῇ τὸ φῶς μου

Ἐσένα θέλω, Δέσποινα νὰ γίνῃς βοηθός μου.

Τίς ἄρά γε ὁ ποιητὴς τῶν στίχων τούτων; Οὐκ οἶδα. Τοῦτο μόνον γνωρίζω, ὅτι δὲν ἀνήκουν εἰς ἐμέ. Ἡμέραν τινὰ περίεργος ἠρώτησα τὴν γραῖαν·

— «Κυρία Ἐλένη, ποῖος σοῦ ἔμαθε αὐτὴν τὴν προσευχήν;»

— «Ἡ Παναγία», μοῦ ἀπεκρίθη ζωηρῶς καὶ ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Ἡ δύστηνος μήτηρ ἐκ τε τῆς προκεχωρηκυίας ἡλικίας αὐ-

τῆς, ὁσημέραι μαραινομένη ὑπὸ τῆς κατατριχούσης αὐτὴν ἀλ-
γηδόνος μετὰ τινὰ χρόνον ἀπεβίωσε βαρέως φέρουσα τὴν συμ-
φορὰν τῆς.

Σμύρνη Ἰουνίῳ 1884.

ΔΗΜ. ΣΤΑΗΣ.

ΑΝΘΟΚΟΜΙΑ

Περὶ Ἀσκληπιάδος τῆς σαρκώδους.

Τὸ ἀειθαλὲς τοῦτο φυτὸν ὅπερ διὰ τῶν πολλαπλῶν αὐτοῦ
βλαστῶν φερόντων ἐν ἀρμονικῇ ἀντιθέσει φύλλα σαρκώδη
βαθέως πρασίνου χρώματος, κατέστη τὸ ἀπαραίτητον στόλι-
σμα τῶν εἰσόδων καὶ διαδρόμων τοῦ οἴκου πάσης φιλανθοῦς
οἰκογενείας, μετεφέρθη πρὸ πολλοῦ εἰς τοὺς κήπους τῆς Εὐρώ-
πης ἀπὸ τῶν ἀνθοσκεπῶν κοιλάδων τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν,
χάριν τῆς ὠραιότητος καὶ κομψότητος τῶν ἀνθέων.

Τῆς Ἀσκληπιάδος τ' ἄνθη βλαστάνουσιν ἐπὶ ποδίσκων μα-
σχαλικῶν, σχηματίζοντα κανονικὴν καὶ ὠραίαν τὴν θέαν σκι-
άδα, ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῶν ὁποίων ἀκτινοειδῶς καὶ συμμετρι-
κῶς ἀναπτύσσονται ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου μέχρι τέλους Σε-
πτεμβρίου. Ὁ πολλαπλασιασμὸς τῆς Ἀσκληπιάδος γίνεται
ἐὰν φυτεύσωμεν κλαδίᾳ ἐντὸς μικρῶν δοχείων, ἀφοῦ ἀφαιρε-
θῶσι τὰ πρὸς τὴν βᾶσιν των φύλλα διὰ μαχαιρίου, καὶ δια-
νοιγῶσιν αἱ πληγαὶ μετὰ τινὰς ὥρας ἀνάγκη νὰ καλυφθῶ-
σιν ὑπὸ τῆς γῆς δύο ἢ τρεῖς κόμποι τῶν κλαδίων τούτων,
διότι συνήθως ἡ Ἀσκληπιάς ἐκ τούτου τοῦ μέρους γεννᾷ εὐ-
κολώτερον τὰς ῥίζας τῆς.

Ἡ γῆ δέον νὰ εἶναι ἐλαφροτάτη, συγμεινὴ ἐκ μιᾶς μερίδος
κοινῆς γῆς ἐκλεκτῆς καὶ καθαρᾶς ἀποτελούσης τὸ ἐν τρίτον
ἐξ ἐνὸς ἐτέρου τρίτου φυτογῆς, ἡ καστανοχρώματος λεπτοῦ, καὶ
ἐξ ἐνὸς τρίτου ἄμμου λεπτῆς, καὶ λιπάσματος λίαν χωνευμέ-
νου καὶ παλαιοῦ. Τὰ νέα φυτὰ τίθενται ἐντὸς δοματίων εἰς
ἡμισκιὰν καὶ ποτίζονται διὰ ῥαντισμῶν τόσων ὅσων διὰ νὰ
μὴ ξηραίνηται ἡ γῆ.

Αἱ Ἀσκληπιάδες τέρπονται εἰς σκιερὰ καὶ ὁρσερὰ μέρη,
ὥστε ἐὰν ἐπιθυμῇτε νὰ ἀναπτύχθῃ ἡ ὑφ' ὑμῶν καλλιεργου-
μένη Ἀσκληπιάς, θέσατε ταύτην ἐν τῷ διαδρόμῳ ἢ τῇ εἰσόδῳ
τοῦ οἴκου καὶ ῥαντίζετε τὰ φύλλα αὐτῆς καθ' ἐκάστην.

ΠΟΙΗΣΙΣ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ.

Ποία φρικτὴ ἀνάμνησις τὸν νοῦν μου συνταράττει,
τοῦ πα εὐχόμενος ἱνδαλμα παρίσταται ἔμπρὸς μου,
ὡς ἄρωμα τερπνὸν ἀνθὸς τινὸς ἐνός μου
εἰς λύπας τὴν καρδίαν μου ἐκ νέου τὴν ἐξάπτει.

Εἶνε ἐκείνης ἡ εἰκὼν τῆς δυστυχοῦς ἐκείνης,
ἣτις ποτὲ εἰς τὰς ἐμὰς ἐγκύπτουσα ἀγκάλας
μολὼν ὤμνε τὸν ἔρωτα, καὶ μετ' αὐτῆς ὁ τάλας
ἐθρήνον ὅταν ἀσθενὴς ἦτο ἐπὶ τῆς κλίνης.

Ἐκ νόσου οἶμοι, ἀπηνοῦς, κατέπεσεν ἐκείνη
καὶ τὴν λαμπρὰν νεότητά τῇ εἶχεν ἀφαιρέσει,
καὶ θλ. θερὸν μεδίᾳμα σ' τὰ χεῖλη εἶχε θέσει.
Καὶ ἐκλίεν βαρναλγῆς ὡς φθινοπόρου κρίνοι.

Θὰ ἀποθάνω μ' ἔλεγε. Μὴ κλαίεις θ' ἀποθάνω
καὶ ἡ ἀθά μιν ψυχὴ ἄλλοθ' ἔδ' πτερνγίση.
Πρόσεξον ὅμως ὅτι ἐν, ἐν βλέμμα θὰ γυρίση
τὰ ἴδη ἂν τὴν ἀγαπᾷς κ' ἐκεῖ ἀκόμη ἐπάνω.

Καὶ ταῦτα ψυθιρίζουσα ἐδάκρυεν ἡ κόρη
καὶ θλίβουσα πλείοτερον τὰς ἀδυνάτους χεῖρας,
«Προβαίω εἰς τοῦ Χάρωνος, μοὶ ἔλεγε, τὰς θύρας,
«ἀλλοίμονον μὲ ἤγγισε τὸ ἀσπλαγχνόν του δόρυ.

Ὀλίγον χρόνον ὕστερον ἀπέθανεν ἡ κόρη
κ' ἐσβέσθη ὡς ἀκτίς χρυσοῦ τὸ ζωνρόν της πνεῦμα.
Εἰς τὰς ἀγκάλας του αὐτὰς ἀπέθανεν ἡρέμα
καὶ θνήσκουσα, περιπαθῶς Ἐκείνη μ' ἐθεώρει.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 21 Μαρτίου 1885.

I. N. T.

TO MISS AGNES SMITH

Reprinted from the «Apollo» December 1884.

Stands impressed a lovely symbol on thy letter sent to me.
But, alas! my eyes are clouded, and its form I cannot see;
Yet there comes from it a whisper, as of voices in the air—
These be Sparta's ancient laurels these be Delphi's myrtles
[rare!

What more beautiful to view? What more pleasing to the eyes!
Fresh with Hellas' limpid dew and the fragrance of the skies
Laurels proud and fragrant myrtles, canst thou find aught finer
[here,

O thou daughter famed of Albion, to become thy symbol dear?

Pardon me! The soil of Hellas only rears such sprigs of fame,
She alone can yield thee emblems spotless pure as is thy name;
With thy very hand she plucks them, and with grateful heart
[she wears
Round thy works a shining garland of her far famed classic
[leaves.

JAMES V. GIBSON.

Swaynethorpe. December 1884.

Σημ. Δ. «Ἀπόλλωνος» εὐχάριστος δημοσιεύμεν καὶ ἑτέραν μετά-
φρασιν τοῦ πρὸς τὴν δεσποινίδα Α. Σμιθ ποιηματίου ἡμῶν δημοσιευ-
θεῖσαν ἐν ἰδιαιτέρῳ πολυτελεῖ δελτίῳ ὑπὸ τοῦ ἀρίστου Ἀγγλου ποιητοῦ
x. x. James Gibson.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Ἐν τῷ φύλλῳ Φεβρουαρίου, ἐν τῇ περὶ Θεσσαλονίκης δια-
τριβῇ ἀνάγνῃ Θεσσαλονικὴ ἀντὶ Θεσσαλονικῆ ἐν στίχῳ 5.
Ἀντὶ ἤριζε μετὰ, ἀνάγνῃ ἤριζε κατὰ, ἐν στίχ. 12. Ἀντὶ
Ἰανουάριος ἀνάγνῃ Ἰανουαρίῳ.